

σημείωμα για την έκδοση

Ο Δεκέμβρης παραδοσιακά ανήκει στα Χριστούγεννα, στα αλεξανδρινά, στη θαλπωρή κάθε είδους, άρα και στα παραμύθια. Κάθε αφήγηση κι ένα νοερό ταξίδι, μια αναμόχλευση του υποσυνειδήτου, ένα παιχνίδι με τα όρια της αντίληψης.

Τα παραμύθια κρύβουν σκοτεινές αλήθειες. Αφήνουν, όμως, χώρο και για την ελπίδα. Σκοτάδι και φως περιπλέκονται με τα στοιχεία των μύθων και γίνονται αδιαχώριστα μεταξύ τους. Όσο εξωτικό κι αν είναι το περιεχόμενό τους, το μείγμα αυτό μας είναι οικείο απ' τη ζωή την ίδια. Οι έννοιες στο παραμύθι είναι κωδικοποιημένες και οι αλήθειες μεταμφιεσμένες, στο τέλος, όμως, βρισκόμαστε πάντα μπροστά στο επιμύθιο.

Το ίδιο συμβαίνει και όταν κλείνει το αφήγημα της κάθε χρονιάς. Για όσους δεν ορίζουν τις χρονιές τους με τα καλοκαίρια, τώρα είναι η στιγμή για απολογισμούς και στοχοθετήσεις. Οι μεν απολογισμοί φέρνουν πιθανώς ικανοποίηση αλλά και μεταμέλειες, οι δε στόχοι και τα όνειρα αποτελούν πηγή αισιοδοξίας.

Αναλογιζόμενη τον ρόλο του συναισθήματος στη ζωή μας, πιάνομαι από την κουβέντα του καθηγητή Άγγελου Χανιώτη στη συνέντευξη που μας παραχώρησε: ότι στο επίκεντρο του ενδιαφέροντός του είναι η ανθρώπινη εμπειρία. Ο άνθρωπος και τα συναισθήματά του.

Στο μυαλό μου έρχεται η κατεστραμμένη προτομή της παιδίσκας που βρέθηκε στη ρωμαϊκή έπαυλη στον Ισθμό της Κορίνθου. Το πρόσωπο του κοριτσιού έχει χαθεί, έχει διασωθεί μόνο το βλέμμα, η πεμπτουσία του προσώπου. Αυτό μας μιλά από τα βάθη του χρόνου. Μεταφέρει την ανθρώπινη εμπειρία από μια στιγμή απείρως απομακρυσμένη, αλλά, χάρη στην αρχαιολογία, ξαναγεννημένη.

Να έχετε μια υπέροχη χρονιά

Α. Σχοινιά